

Pál apostol azt mondja, hogy „nézzünk a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra” (Zsid. 12,2). Szeretném ezt a kijelentést a tüzes kígyóról szóló Ótestamentumi történettel párhuzamba állítani: „És monda az Úr Mózesnek: Csináld magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon.” (4 Móz. 21,8)

Ez egy csodálatos hasonlat: lent a földön voltak a kígyók, amik tüzes marásukkal a halált hozták, de a póznán volt egy tüzes kígyó, amire fel kellett tekinteni az életben maradásért. Ez az, amit ma nekünk is tennünk kell: felnézni a keresztre. Nem csak közömbösen rátekinteni, aztán rögtön másfelé nézni, hanem úgy szemlélni, hogy ami Golgotán történt, az hatással legyen rám: a valódi, felfoghatatlan isteni szeretet, bele égjen a szívembe. Akkor, ha vétkezem, de feltekintek az Úrra, és megértem, hogy mibe került ez neki, teljes szívemből bánom, és nem fogom holnap ugyanazt a bűnt elkövetni.

A Példabeszédek könyvében is olvasunk az eleven szénről, ami éget:

„Ha éhezik, a ki téged gyűlöl: adj enni neki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj neki inni vizet; Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére...” (Péld. 25,21-22)

Pontosan ezt tette az Úr Jézus is velünk: az ő szeretetét olyan csodálatosan bebizonyította, hogy nem is cselekedhetünk másképp, csak ahogy ő élénk adta. Nem tudok másképp tenni, mert ez a szeretet éget. Viszonznom kell ezt a csodálatos szeretet, ami az ellenségeskedést ember és Isten között elégette.

Az Úr Jézus számára minden lehetséges, egy szavával lecsendesítette a tomboló vihart, halottakat támasztott fel, betegeket gyógyított, az ördögök menekültek parancsára. Ő a mindenható Isten fia.

De volt egy dolog, amit ő sem tehetett meg. Miért? Mert ezt a dolgot nekünk kell megtennünk! De nem kényszerít bennünket, hanem vár a mi döntésünkre, hogy azt magunktól tegyük meg. Mert az Atya így teremtett bennünket: hogy szeressük őt, szabad akaratból. Bármi más semmit sem ér, hiszen ha nem önkéntes, akkor már nem is szeretet.

Ezért kiáltotta Jézus: „Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok!” (Luk. 13,34)

Jézus jött, hogy felébressze Jeruzsálemet, és mennyire boldog lett volna, ha Izrael népe ujjongott és örült volna Megváltójának. De nem ez történt. Miért? Mert „ti nem akarátok!”

Ez számomra olyan fontos! Én akarom! Akarok a Szent Szellemmel együtt munkálkodni! Ezt Isten nem teheti értem, ezt nekem kell eldöntennem és akarnom.

Amikor Júdás elárulta az Urat, és odament hozzá a kertben, Jézus azt kérdezte tőle: „Barátom, miért jöttél?” Ebben a pillanatban Jézus Júdást még barátjának tekinti, a „barátom” kifejezést nem ironikusan értette. Nem nevezte képmutatónak, vagy gonosz árulónak. Nem tett szemrehányást neki és nem jegyezte meg, hogy „ez a fizetség azért, amit tettem érted?” Egyszerűen barátjának nevezte. Ez volt az az „égő szén”, aminek Júdásra hatással kellett volna lennie. De Júdás adós maradt a válasszal a kérdésre: „Barátom, miért jöttél?” Mintha azt mondta volna: „Mond el, mi van a szívedben, őszintén valld be.” S ha ezt megtette volna, akkor az ő kemény szíve elolvadt volna, mint a viasz. Júdásnak csak az igazságot kellett volna mondania: „azért jöttem, hogy eláruljalak. De sajnálom! Meg tudsz nekem bocsátani?” És meg vagyok győződve, Jézus azt válaszolta volna: „Júdás, a te bűneid megbocsátattak!” Az Úr Jézus kinyitotta volna számára a menny ajtaját, hiszen ezt akarta, ezért jött. De Júdás is azok közé tartozott, akikről Jézus beszélt: „ti nem akarátok!” Ő nem tekintett Jézusra, az ő izzó szeretetére. Talán még a szemébe sem mert nézni annak, aki őt barátjának nevezte.

De mi tekintsünk fel Jézusra, aki még ma is vár. Vár a mi döntésünkre, hogy akarunk-e az övéi lenni, hogy magunkat teljesen átadjuk neki? Akarunk-e az ő Szent Szellemevel együtt munkálkodni? És ha az ő izzó szeretetére tekintek, akkor őszinte tudjak lenni, és elismerjem az én vétkeimet. Akkor az ő szeretete megolvasztja a szívemet, mint a viaszt, és égni fogok az ő szeretete által, hogy viszonzni tudjam azt, ahogy ő szeret engem.

Dicsőség az Úrnak!